

PMU

NUMMER 3 2021

En tidning från
biståndsorganisationen PMU

100 ÅR TILLSAMMANS MED KONGO

Återblick på 100 år av relationer med
DR Kongo och samarbetskyrkan Cepac
som blivit en stark aktör för förändring.

DET STORA BÖRJAR I DET LILLA

Att gå i andras fotspår – det var känslan jag hade då jag senast besökte DR Kongo. Platserna jag kom till var nya liksom människorna jag träffade. Ändå kände jag tillhörighet och gemenskap. Broar som byggts mellan lokalbefolkning och missionärer samt biståndsarbetare genom åren, fick även jag förmånen att gå på.

I år är det 100 år sedan den första pingstmissionären från Sverige anlände till Uvira i östra Kongo. Det uppmärksammar vi genom att i detta nummer av tidningen sätta fokus på relationen med DR Kongo. Vi ger en historisk överblick och gör några nedslag i berättelser och verksamheter som i dag är frukten av missionens och den kongolesiska kyrkans gemensamma arbete.

Historien visar tydligt hur stora förändringar börjar i det lilla, ofta genom enskilda människors mod, engagemang och hängivenhet. Därför är det extra roligt att även lyfta några personer som i nutid tagit initiativ som ger ringar på vattnet till förändring. Läs om James Obedmot som efter flykten från krig i Sydsudan återvände för att kämpa för sitt folk (sid 14-

15), om Ebbas och Elinas vandring på 76 mil, vilket engagerade hundratals personer att bidra till rent vatten för ett utsatt folk (sid 21), om ett möte på en hälsoklinik som blev starten på bättre tillgång till mödravård i Burundi (sid 18-20) och om paret Romells verandafest till hjälp för kvinnor som utsatts för sexuellt våld (sid 22).

När vi firar 100 år historiskt behöver vi nu också blicka 100 år framåt. Vad än som väntar, kan vi med säkerhet veta att allt stort som då kommer att ha hänt måste växa fram ur det vi gör i dag. Låt oss fortsätta bygga broar som framtida generationer kan vandra vidare på!

Linnéa Jimenez, vik redaktör
redaktion@pmu.se

4

22

18

21

- 4 För 100 år sedan anlände de första pingstmissionärerna till DR Kongo. Läs om hur de tillsammans med det kongolesiska folket byggde skolor, universitet och sjukhus som gav förutsättning för utveckling i landet.
- 12 Hundratusentals tvingades på flykt efter ett vulkanutbrott i Goma i DR Kongo. Samarbetspartnern Bucop agerade genast för att förse människor med mat och att hjälpa borttappade barn hitta sina föräldrar.
- 14 Möt James Obedmot som när han var tonåring tvingades fly från sitt hemland, dåvarande Sudan. Han hamnade i USA men hade alltid en längtan att åka tillbaka hem och göra skillnad. Tillslut tog han det avgörande beslutet.
- 16 Med det lokala initiativet Eskilstuna Ger hoppas man inspirera en hel stad att ge pengar till människor i behov runtom i världen. Läs om lanseringen utanför PMU Second Hand där bland annat kommunstyrelsens ordförande var med och talade.
- 18 Efter en lång tid av planering anlände i juni 50 mc-ambulanser till Burundi. Följ resan från idé till verklighet, där 33 hälsokliniker nu ska förse med den nya transportmöjligheten för gravida kvinnor.

BILDEN / JEMEN

FOTO: PMU

Tvåbarnsmamma designade en "solkokare"

Det senaste året har PMU:s partner i Jemen anordnat kurser i solenergi inom ett utvecklingsprojekt. Kursdeltagare har lärt sig att sköta om och driva system som får energi från solen. Det kan exempelvis vara energisystem till belysning och matlagning. På bilden ser ni matlagning med hjälp av koncentrerat solljus. Tvåbarnsmamman Rana är en av kursdeltagarna. "Innan satt jag både symboliskt och bokstavligt i mörker. Den här kursen har hjälpt mig att tro på mina färdigheter. Jag har nu designat en egen solkokare och hjälpt en av mina släktingar att installera ett elsystem med solkraft", berättar Rana.

MISSIONENS FÖRSTA STEG

Det är en augustidag 1925. Omgiven av släkt och vänner står Hilda Backlund (i vit hatt) på kajen i Sundsvall. Hon är redo att påbörja resan till Belgiska Kongo. Med sång och bön tar den nybildade pingstförsamlingen i Timrå farväl av sin första missionär. Under 58 år arbetade hon sedan hängivet i en växande kongolesisk församlingsrörelse, som i dag räknar omkring en miljon medlemmar. Cepac, som församlingsrörelsen kallas, driver skolor, universitet och sjukhus och är en viktig samhällsaktör och de svenska pingstförsamlingarnas viktigaste partner i DR Kongo.

TEXT: BIRGER THURESON
FOTO: PINGSTARKIVET

Hilda Backlund

Det sjöd av missionsiver i den unga svenska pingströrelsen. Tidigt sändes missionärer till Sydamerika och Kina. Andra kände sig kallade till Belgiska Kongo (nuvarande DR Kongo).

Men hur skulle man få fotfäste där? Filadelfias i Stockholm föreståndare Lewi Pethrus hade en plan. Svenska missionsförbundet arbetade i Kongo sedan 1881. Kunde deras missionsstationer bli en utgångspunkt för pingstmissionärerna tills de startat eget på andra håll i det väldiga riket?

Missionsförbundets styrelse ställde sig positivt till tanken. Men planerna verkställdes aldrig. Lösningen blev ett samarbete med norsk pingstmission, som ville etablera sig i östra delen av den belgiska kolonin.

Någon gång under året 1920 stod Lewi Pethrus lutad över en kongokarta som låg utbredd på hans arbetsbord. Han hade sällskap av missionärskandidaten Axel B Lindgren från Salem-församlingen i Karlsborg och den norske missionären Gunnerius Tollefsen, som hade vistats en kort period i Kongo. De sökte efter ett lämpligt fält för skandinavisk pingstmission. De diskuterade. De bad till Gud om ledning.

Så blev Axel B Lindgren den första svenska pingstmissio-

nären i Belgiska Kongo. Den 18 juni 1921 anlände han och tre norska kolleger med båt till Dar es Salaam i Tanzania (som då hette Tanganyika). Efter två dygn på tåg nådde de Kigoma vid Tanganyikasjöns östra kust. Efter en båtfärd över till andra sidan var det bara att ta sig fram till fots.

Vandringen slutade för den svenske pionjären del på en bergshöjd i Kikundu, där han till en kostnad av 60 kronor (noggrant redovisat i Evangelii Häröld) uppförde ett hus av gräs och lera. Hans planer på att göra platsen till utgångspunkt för svensk pingstmission skrotades dock snart av strategiska skäl.

UNDER 1922 ANLÄNDE 10 nya missionärer efter språkstudier i Frankrike. Flera var på väg. Uvira på Tanganyikasjöns nordvästra strand blev missionens första bas.

Arbetet gick trögt i starten. Mycket beroende på att de svenska pingstmissionärerna inte backades upp av en juridisk person, vilket den belgiska kolonialmakten krävde. Den fria församlingsmodell som svensk pingströrelse tillämpade hade sitt pris.

Lösningen blev en kompromiss. ”Svenska Fria Missionen” (SFM) bildades och tog rollen som juridisk aktör, vilket gjorde det möjligt att förvärva mark och egendom och bygga missionsstationer.

Men nya problem väntade i form av sjukdom och febrar som tog unga missionärsliv. Omgivningen var inte heller alltid vänligt sinnad. En misstanke om att en förgiftning låg bakom tre dödsfall i Uvira, som ägde rum inom loppet av några dagar, kunde

aldrig bekräftas. Det ledde dock till att en ny missionsstation öppnades i Nya Magira (i dag Lemera).

Motgångarna och det riskfyllda livet i en okänd miljö hindrade inte nya missionärskandidater från pingstförsamlingarna i Sverige att förbereda sig och resa ut till Kongo. Bland dem fanns Hilda Backlund och Linnéa Halldorf (mer på sid 10).

Och framgångarna skulle komma.

Ett samtal med Kongomissionärerna Märtha-Greta och Daniel Halldorf handlar oundvikligen om missionens historia – men lika mycket om nuet och framtiden.

Välutbildade i språk, pedagogik och administration – och med goda bibelkunskaper och brinnande hjärtan – reste de till Kongo. Daniel redan 1963, då för att arbeta på lärarseminariet i Lemera. Året därpå blev han rektor vid skolan, som flyttades till Bukavu på grund av oroligheter.

”Från första stund i Kongo såg jag behovet av att stärka kvinnornas ställning.”

1965 GIFTE HAN SIG med Märtha-Greta, och sedan dess har de sida vid sida – tillsammans med många andra missionärer och svenska pingstförsamlingar – bidragit till en kongolesisk församlingsrörelsen som i dag har över en miljon medlemmar. Communauté des Eglises de Pentecôte en Afrique Centrale (Cepac) driver skolor, kliniker och sjukhus och är engagerad i fredsarbete och frågor om miljö, klimat och jämställdhet. Sedan 1965 är PMU en partner i arbetet med att ge kongoleserna ökade förutsättningar att själva förbättra sina livsvillkor.

– Från första stund i Kongo såg jag behovet av att stärka kvinnornas ställning, berättar Märtha-Greta, som särskilt engagerat sig i församlingarnas kvinnoarbete.

Det ledde Märta-Gretha in i en rad olika uppgifter: som lärare på en bibelskola, rektor för en kvinnoskola, arbete med traumatiserade kvinnor och barn och stöd till utsatta änkor. Men hon har också varit, och är, en ivrig opinionsbildare.

– Jag har ofta talat med pastorer och ledare inom Cepac om behovet av att släppa fram kvinnorna. Mycket har skett på den här fronten genom åren, men mycket återstår.

Märtha-Greta Halldorf

Daniel Halldorf

Rubota Masumbuko

Denis Mukwege

DENIS MUKWEGE, chefsläkaren vid Panzisjukhuset som fick Nobels fredspris 2018, är ett sådant exempel. Även andra personer från Cepacs skolor har i dag ledande positioner i samhället. Exempelvis pastor Jean-Luc Kuye-Ndondo, ledare för enhetskyrkan ECC, och Rubota Masumbuko, minister med ansvar för landsbygdsutveckling.

Makarna Halldorf betonar att den svenska pingstmissionens 100-åriga historia i DR Kongo ända från starten kännetecknas av ett intimt samband mellan andlig verksamhet – evangelisation, bibelundervisning och församlingsbyggande – och sociala insatser i form av utbildning, hälso- och sjukvård, jämlikhetsarbete, och numera även mycket med fokus på miljö- och klimatfrågor. Och demokrati.

Märta-Greta berättar hur hon inför DR Kongos första demokratiska val 2006 tillsammans med en pastor från Cepac och med stöd från PMU anordnade 25 seminarier där deltagarna fick lära sig hur valet skulle gå till. Ett av seminarierna var enbart för kvinnor. Projektet blev en succé.

Svensk pingstmission i DR Kongo ser inte ut som den gjorde 1921. Men församlingsbyggandet är fortfarande avgörande för färden framåt, mot ett bättre liv för kongoleserna och en hoppfullare utveckling för ett konflikttrabbat DR Kongo. Och i dag krokar svenska pingstförsamlingar och PMU arm med den lokala kyrkan Cepac, under vars ledning det hundraåriga arbetet fortsätter.

Två tidiga missionärer var Karin Söderberg, med gitarren (aktiv 1929 till 1964) och Ing-Marie Bäckman. Med den glittrande Tanganyikasjön i bakgrunden anordnade de bymöte med sång och musik tillsammans med kongolesiska ungdomar och vuxna.

FOTO: LENNART NILSSON, TT

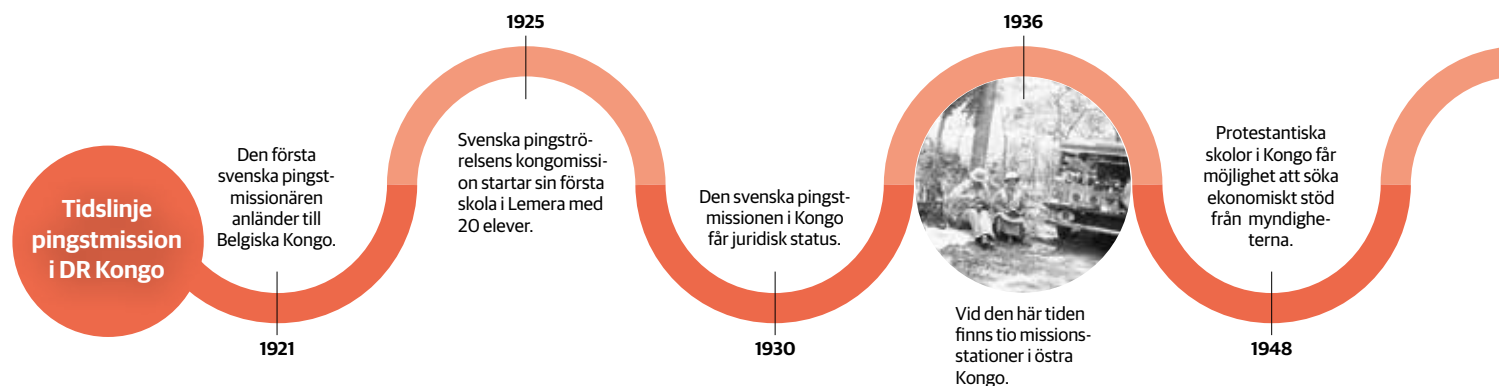

FOTO: JOSH ESTEY

När Cepacs ledare talar om relationen mellan svenska pingstförsamlingar och den kongolesiska församlingsrörelsen, så handlar det inte bara om en 100-årig gemensam historia. Han talar också om en gemensam framtid.

– Ni kan långsiktigt hjälpa DR Kongo och dess befolkning genom att stödja våra ansträngningar att få fram ett gott styre och skapa fred i regionen, säger Mateso Mouke.

Trots allt, säger han, är DR Kongo ett land av hopp. Trots all turbulens, trots strider och massakrer under de senaste två decennierna som präglat Cepacs huvudsakliga verksamhetsområde i östra delen av landet.

– Kongoleserna har övervunnit många prövningar genom historien. De är modiga, uthålliga och beslutsamma också när det gäller att komma ut ur de nuvarande prövningarna. Och vårt land är välsignat av Gud med rika resurser som med en god regering och klok styrning skulle göra dess folk lyckligt.

Vad förklarar pingstmissionens framgång i denna del av DR Kongo?

– De svenska missionärerna såg redan från början till folkets sociala behov, behovet av skolor och sjukvård. Man predikade evangelium även genom handling. De humanitära insatserna blev ett vittnesbörd om tro och kärlek som gjorde att folk lyssnade och tog emot budskapet.

UR ETT NÄTVERK AV primärskolor och sekundärskolor har det växt fram högre utbildningar, som tjänar samhället väl, enligt Mateso Mouke.

– De har försett landet med ministrar, parlamentsledamöter, senatorer, provinsguvernörer, och så vidare. Och flera av Cepacs representanter har fått sin utbildning vid skolor, grundade av svensk pingstmission.

Mateso Mouke

Fred. Miljö. Klimat. Tre ord som återkommer ofta när kyrkoledaren och teologen som har doktorerat på frågan om konfliktmineraler, ska beskriva sin församlingsrörelses engagemang.

– Våra församlingar har alltid arbetat för fred och försoning. Det hör ihop med vårt uppdrag att evangelisera och bedriva socialt arbete.

Församlingsarbetet utgör fundamentet för Cepacs verksamhet, även för samhällspåverkan.

MED STOLTHET NÄMNER HAN läkaren och sjukhuschefen Denis Mukwege, fredspristagaren som inte bara gått missionens skolor utan också är pastor inom Cepac – och en människorättskämpe och fredsaktivist med världsrykte. Tillsammans med sin kyrka för han en kamp för kvinnornas rättigheter och möjligheten att utvinna mineraler på ett människovärdigt sätt.

– Cepac kämpar också för miljön på olika sätt, bland annat genom omfattande trädplantering, som binder jorden och motverkar erosion. Och på Universite Evangelique en Afrique (UEA), universitetet som Cepac driver tillsammans med några andra kyrkor, utbildas varje år 800 studenter på agronomlinjen i viktiga miljö- och klimatfrågor.

Allt det här gör man utifrån kristna värderingar, låter Mateso Mouke förstå. Redan de första pingstmissionärerna visade, att evangeliet är så mycket mer än muntlig predikan. Det är att också i handling visa kärlek och omsorg om medmänniskorna, och om hela skapelsen.

En som sett Cepacs arbete inifrån i nästan 20 år är missionären och läraren Christina Brohede från Karlshamn. Hon har främst varit engagerad i olika skolprojekt och är imponerad, inte minst över lärarnas hängivenhet.

– När jag kom till DR Kongo 2002 fanns det lärare på statens lönelista som inte fick sin månadslön mer än ett par gånger om året. Men de jobbade troget kvar, för de upplevde sitt arbete som ett kall. Och de gjorde det för landets bästa.

”När jag kom till Kongo 2002 fanns det lärare på statens lönelista som inte fick sin månadslön mer än ett par gånger om året.”

Christina Brohede

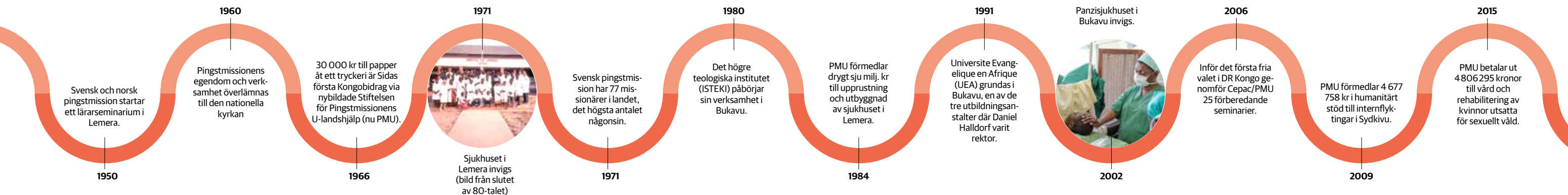
NÄR DET GÄLLER DEN SVENSKA

pingstmissionens och PMU:s betydelse för Cepac säger hon:

– Rent historiskt har Sverige betytt väldigt mycket för uppbyggnaden av kyrkor, skolor, sjukvård och så vidare. Och även om vi lämnat över till den nationella kyrkan så är närvaron av missionärer, men även besök och mer tillfälliga arbetsinsatser, väldigt uppskattat av Cepac. Att vi vill fortsätta att stå tillsammans med dem ser de som en stor uppmuntran.

Och, menar Christina Brohede, det är en vinst för båda parter.

– Vi behöver alla nya tankar och nya impulser. Ett samarbete där både svenskar och kongoleser får komma till tals är till välsignelse för både Sverige och DR Kongo.

TVÅ KVINNOR SOM BANADE VÄG FÖR SVENSK PINGSTMISSION

Flera av den svenska pingstmissionens pionjärer i Belgiska Kongo var kvinnor, vars insatser fick en avgörande betydelse för utvecklingen till det som i dag är en stor kongolesisk församlingsrörelse med en omfattande social agenda.

Ett par exempel:

Linnéa Halldorf (1896-1996)

Föddes i Mönsterås i Kalmar län. Hon utbildade sig till och arbetade under flera år som småskollärare (klass 1-2) i Sverige innan hon 1925 kom till Belgiska Kongo, utsänd av Elimförsamlingen i Malmö.

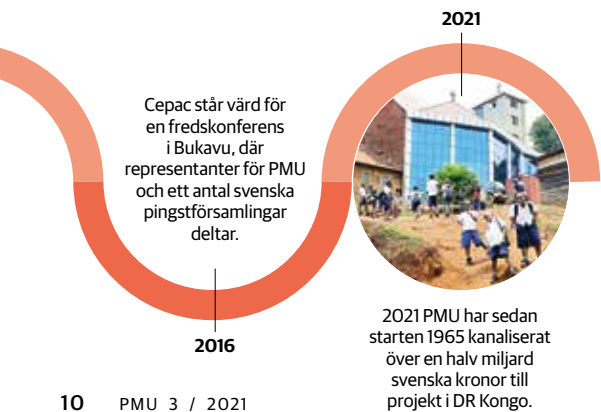
Under sin mer än 60-åriga missionsgärning var hon bland annat med om att starta ett lärarseminarium i Lemera, en bibelskola i Mugara och en sekundärskola (dagens grundskolas senare årskurser) i Cyangugu. Hon blev känd för sina långa, strapatsfyllda vandringar till avlägsna byar, där hon predikade för byborna och satt och samtalade med folk i deras hyddor.

Hilda Backlund (1895-1983)

Kom från Indal i Västernorrlands län. Efter treåriga studier vid Örebro missionsskola, församlingstjänst i Sverige och språkstudier i Paris sändes hon 1925 av Timrå pingstförsamling till Belgiska Kongo. Där byggde hon upp skolor, undervisade, skrev läroböcker och gjorde bibelöversättningar tillsammans med nationella pastorer. Genom hennes insatser försågs flera folkgrupper med skriftspråk. I 58 år arbetade hon i perioder i sin kallelses land.

(Källa: Pingströrelsen del 2, Libris förlag 2007)

Cimbalonza bär stolt en t-shirt med bild på Denis Mukwege, pingstpastor, nobelpristagare och chefsläkare på Panzisjukhuset. FOTO: BIRGER THURESON

"VI KVINNOR MÅSTE FÅ MER MAKTT"

Cimbalonza, 54, är en kongolesisk tiobarnsmor som vill ha mer makt. Inte för maktens skull, utan för att förändra det som är dåligt i samhället.

Hennes hemby Kavumu har drabbats fruktansvärt hårt av etniska och ekonomiska konflikter, där sexuellt våld är ett vapen i kampen om herraväldet över mineralrika områden. Här finns i dag en solidaritetsgrupp, ett kooperativ där ut-satta kvinnor delar kunskap och ekonomi med varandra i en gemensam strävan att ge sina barn en ljusare framtid. Detta center, där de lär sig allt från att läsa och skriva till yrkesmässiga färdigheter och konsten att göra affärer, är en del av den svenska pingstmissionens historia i DR Kongo. Det är en förgrening av verksamheten vid Panzisjukhuset, som byggs i Bukavu med stöd från PMU, Sida, Läkarmissionen och Smyrna-församlingen i Göteborg för cirka 20 år sedan.

FRÅN SJUKHUSET slussas rehabiliterade patienter ut via transitboendet och utbildningscentret Maison Dorcas, som i sin tur har filialer ute i byarna. Cimbalonza är tacksam, men hon är också vred. – Vi kvinnor arbetar väldigt hårt i vårt samhälle. Männen är chefer som sitter där och bestämmer men inte tänker så mycket på hur familjen ska överleva. Hon är kritisk mot den samhällsstruktur som är hennes livsmiljö, men hon saknar inte hopp för framtiden. – Jag tror att vi kan ändra det här traditionella mönstret genom det vi lär oss i solidaritetsgruppen. Kvinnorna är inte längre lika beroende av männen. Vi kan tjäna pengar själva

och försörja oss och våra barn. Det är en livsnödvändighet för alla våldtagna kvinnor vars män övergett dem, eller blivit dödade i den våg av våld som sköljt över trakten. Självt har hon undgått det ödet. Hennes man är jordbrukare, själv är hon affärskvinna. Men för ett antal år sedan plundrades deras hem på precis allt vid ett överfall av rebeller. Familjen överlevde, men plötsligt saknade ett hushåll på tolv personer det mesta. – Tack vare att jag var med i solidaritetsgruppen överlevde vi. Jag fick låna pengar för att starta min verksamhet igen och köpa en get och några kaniner.

"Om vi kvinnor får makten kan det förändra landet."

NU HAR HON FÅTT FART på affärerna och säljer bönor och annat från familjens odlingar. Och så kämpar hon för kvinnors rättigheter. – Om vi kvinnor får makten kan det förändra landet. Om vi får bestämma finns de hopp om fred. Vi är mer organiserade än männen. Cimbalonza lyser av kampvilja men saknar inte humor. Plötsligt under intervjun hoppar hon upp och fåktar i luften med händerna. – Alla kvinnor borde lära sig karate, så att de kan ingripa där det är oordning. Sedan skrattar hon stort, medveten om att det krävs mer än karate för att hålla god ordning i Kavumu med omnejd.

FAKTA: UTBILDNING

- År 1948 blev det möjligt att få ekonomiskt stöd från den belgiska staten för att driva den svenska pingstmissionens skolor i Kongo. När Kongo blev självständigt 1960 och Cepac fick det övergripande ansvaret fanns 42 329 elever i skolorna.
- 1950 påbörjade svensk och norsk pingstmission en gemensam lärarutbildning i Lemera, Ecole de Moniteurs. Treåriga studier blev senare sex år och skolan ändrade namn till Institut Pedagogique Protestant du Kivu (IPPKI). Under en tid av oroligheter flyttades utbildningen till Bukavu.
- 1955 ordnades den första bibelskolan i Uvira. I dag finns många sådana i

FOTO: ANNELIE EDSMYR

- Cepacs regi.
- 1980 grundades det teologiska institutet Institut Supérieur de Theologie Evangelique au Kivu

(ISTEKi). Utbildningen var till att börja med treårig, för att senare bli fyraårig. På 90-talet slogs den samman med universitetets teologiska fakultet.

- 1991 grundades Universite Evangelique en Afrique (UEA). Det drivs av Cepac i samarbete med några andra kristna samfund. I dag har universitetet cirka 3 000 studenter på de fem fakulteterna teologi, agronomi, ekonomi, medicin och socialvetenskap. Utbildningen i medicin är sjuårig, varav ett år utgörs av praktik. 2012 var en tredjedel av alla Sydkivus läkare utbildade vid UEA.
- 2021 var 358 718 elever inskrivna i 1189 av Cepacs primärskolor och 110 843 elever i 554 sekundärskolor (högstadium och gymnasium). Nästan hälften av eleverna är flickor.

FAKTA: HÄLSO- OCH SJUKVÅRD

De första sjukvårdsinsatserna i Kongo bestod av att vårdsökande bybor spontant kom till missionärerna, som hjälpte efter bästa förmåga. Så småningom startades dispensärer och förlösningsskolor på flera platser där mer professionell vård kunde ges.

- 1949 skrev Svenska Fria Missionen ett avtal om sjukvård med myndigheterna, som gav ett visst ekonomiskt stöd.
- I slutet av 1960-talet grundades sjukhuset i Pinga, Nordkivu, där den svensk-amerikanske kirurgen Titus Johnson arbetade.
- 1971 invigdes sjukhuset Lemera i Sydkivu, med Ingegerd Rooth som

ansvarig läkare. Här fick senare Denis Mukwege sin första läkartjänst. Efter gynekologistudier i Frankrike återkom han 1989 och blev från 1992 sjukhuschef. 1990 startades en fyraårig sjuksköterskeskola i Lemera på lokalt initiativ.

- I mitten av 1990-talet fanns 300 vårdplatser i Lemera. En blodig rebellattack i oktober 1996 kostade 34 patienters och tre anställdas liv. Det slog hårt mot sjukhusets verksamhet.
- 2002 invigdes Panzisjukhuset i Sydkivus provinshuvudstad Bukavu. Bygget genomfördes med ekonomiskt stöd från Sida, PMU, Läkarmissionen och Smyrna i Göteborg. I dag har det utvecklats till ett universitetssjukhus med cirka 400 vårdplatser och en holistisk vårdmetod av kvinnor utsatta

för sexuellt våld, som blivit världsberömd. Sjukhuschefen Denis Mukwege fick ta emot Nobels fredspris 2018.

- 2021 har Cepac fem sjukhus, 20 mindre sjukhus och över 300 hälsocentraler.

FOTO: ANNELIE EDSMYR

100-ÅRINGEN HYLLAS MED STORT FIRANDE

Den 9 oktober kommer 100 år av pingstmission i DR Kongo att firas med en jubileumskväll i Smyrnakyrkan i Göteborg. Förutom möjlighet att närvara på plats kommer jubileumsfirandet också sändas och streamas digitalt.

– Det blir en kväll där vi både får minnas tillbaka på de 100 år som varit men också lyfta frågor som är aktuella i dag och hur framtiden ser ut för DR Kongo. Vårt mål är att spegla både svenska och kongolesiska perspektiv. En kväll med allvar och eftertanke men framförallt mycket skratt, glädje och firande, säger Niclas Lindgren, direktor på PMU.

Jubileumskvällen kommer att fyllas med gäster som både historiskt och i nutid arbetat i DR Kongo, med videoklipp och intervjuer samt mycket sång och musik. Bland annat intervjuas tidigare utrikesminister Margot Wallström, missionären Daniel Halldorf och kongoförfattaren Birger Thureson. Rapparen Gift Blessing från Talang 2021 och kompositören och artisten Edo Bumba, båda med stark koppling till DR Kongo, uppträder under kvällen.

Jubileumskvällen firas i Smyrnakyrkan i Göteborg. Bild från insamlingsgala för Denis Mukwege till förmån för Panzisjukhuset 2019.

Artisten Gift Blessing uppträder under kvällen.

På plats i DR Kongo fanns stora planer på att fira jubileet med pompa och ståt, jubileumsgudstjänster och sång och dans under sommaren. Men en kraftigt ökad smittspridning av covid-19 i östra delen av landet satte stopp för planerna. Jubileumsfirandet är nu framskjutet på obestämd tid. Men när kyrkoledaren Matteo Mouke från samarbetskyrkan Cepac

tänker tillbaka på missionens betydelse säger han så här:
– Ganska snart lät de svenska pingstförsamlingarna evangelisation följas av utbildning, hälsovård och befolkningens sociala behov. Detta vittnesbörd av tro och kärlek genom humanitära insatser fick folk att närma sig missionsstationerna därför att man predikade genom handling.

KATASTROFHJÄLP TILL VULKANDRABBADE I GOMA

Natten mellan 22 och 23 maj drabbades staden Goma, i östra DR Kongo, av ett vulkanutbrott, jordbävning och flera efterskalv. Byggnader, sjukhus och vägar raserades. 20 000 personer blev hemlösa och många barn tappade bort

sina familjer i det tumult som uppstod. Hundratusentals människor tvingades på flykt. Kyrkan på plats i Goma var med och hjälpte barn att återförenas med sina familjer.

Med hjälp av PMU:s katastroffond arbetade samarbetspartnern Bucop för att distribuera mat till 18 500 internflyktingar under flera dagar direkt efter katastrofen. 70 procent av dem var barn. Ytterligare 256 familjer i Goma fick matstöd i slutet av juni. Många flyktingar har nu börjat återvända till Goma men flera familjer som har blivit hemlösa har blivit kvar i bland annat södra Kivu.

Mat delades ut till människor som drabbats av vulkanutbrottet i Goma.

Konfirmationsläger på Drakudden utanför Stockholm.

Konfirmander fick upp ögonen för världens orättvisor

Under årets sommarkonferenser medverkade PMU med inslag och intervjuer. PMU:s kommunikationschef Johanna Litsgård Lebourne fick under en fördjupande intervju med Radio Nyhem berätta om coronapandemins konsekvenser i världen,

med exempelvis ökat antal könstymplingar och barn-äktenskap. Under Lapplandsveckan deltog Fredrik och Birgitta Bengtson som under många år bott utomlands och arbetat i flera PMU-projekt, bland annat i Etiopien.

Filadelfiakyrkan i Stockholm anordnade konfirmationsläger på Drakudden där PMU fick möta ett 30-tal ungdomar. Tillsammans reflekterade de över sociala orättvisor i världen, bland annat genom en fyrahörnsövning som illustrerade världens inkomstskillnader.

– En spontan reaktion i klassrummet var ”jag visste inte att det var så många i världen som lever på en inkomst som är under 50 kronor”, berättar PMU:s Johanna Litsgård Lebourne.

PMU OCH VÄRLDENS BARN SAMLAR IN TILL UTBILDNING

Världens Barn är en av Radiohjälpens största insamlingskampanjer och ett samarbete mellan 14 biståndsorganisationer varav PMU är en av dem. Varje år hjälps olika föreningar, organisationer, skolor och privatpersoner åt att samla in pengar till förmån för Världens Barn, något som skapar engagemang över hela Sverige. År 2020 samlades det in totalt 75,9 miljoner till Världens Barn varav nästan 3,7 miljoner kronor gick till PMU:s arbete för barn tillsammans med lokala samarbetspartner.

I år lyfter PMU barns rätt till utbildning i bland annat Jemen, ett projekt där vi arbetar med att ge barn som flytt inom sitt eget hemland möjlighet att gå i skola med stöd för traumarehabilitering. Hassan är ett av barnen som fått stöd genom projektet. Han kommer från en liten bergsby i södra Jemen som under kriget drabbats av luftangrepp. Delar av byn och däribland Hassans skola totalförstördes. Även om man gjorde försök att fortsätta undervisningen utomhus var många barn rädda för att gå dit av rädsla för nya attacker.

– Pappa sa att jag skulle försöka

hitta jobb som färskötare istället eller bege mig till någon stad för att sälja näsdukar för att kunna försörja familjen, säger Hassan.

Men när ett projekt som stötts av PMU startade upp i byn kunde Hassans skola börja restaureras. Skolmaterial köptes in och lärare utbildades. I dag har Hassan hunnat återuppta sin skolgång och han säger att han inte vågar tänka på hur hans liv skulle sett ut om stödet för att få igång undervisningen igen inte kommit. Genom PMU:s insatser i Jemen kan fler barn få hopp om framtiden trots det krig som rasar omkring dem.

Missa inte Världens Barns tv-gala den 1 oktober då SVT besöker PMU:s barnprojekt i Togo.

Barn får skolmaterial i Jemen. Pojken på bilden är inte Hassan.

FOTO: PMU

SYNTS & HÖRTS I MEDIA

PMU I RADIO, TV OCH TIDNING

PMU-butik stöttade brandoffer

När ett flerbostadshus i centrala Nordmaling brann till grunden i juli ville PMU-butiken som drivs av den lokala pingstkyrkan hjälpa till genom att skänka presentkort i butiken till alla drabbade. Detta uppmärksammades i SVT Västerbotten. ”Det är en stor chock, för många har förlorat ett hem. Vad ska de börja med? Vi tänkte att vi måste göra en insats”, säger Patrik Birgersson, volontär på PMU, till SVT.

Patrik Birgersson.

Mil för mil fick stor uppmärksamhet

För varje mil som Ebba Westergren och Elina Bengtson vandrade till förmån för vattenprojekt i Sydsudan blev de alltmer uppmärksammade i media. Totalt 17 lokala tidningar, radiostationer och tv-kanaler från Umeå till Södertälje, söder om Stockholm, gjorde artiklar och inslag om vandringsinitiativet och uppmärksammade den humanitära krisen i Sydsudan. Flera kristna tidningar och även biståndsmagasinet Omvärlden ville också veta mer om varför två unga tjejer valt att spendera fem sommarveckor med att vandra 76 mil för att samla in pengar. Läs mer om ”Mil för mil” på sidan 21.

FOTO: PRIVAT

TILL DIG SOM JOBBAR MED BARN I SKOLA ELLER FÖRSAMLING!

Varje år ger PMU ut ett ”skolpaket” med film, tidning, pyssel och bingo som görs för att öka barns nyfikenhet och kunskap om sin omvärld.

Materialet är gratis och finns att ladda ner på pmu.se/skolpaket

I årets skolpaket får vi lära känna Roni som flytt från krig till Grekland.

FAKTA: SYDSUDAN

- Sydsudan blev en självständig stat den 9 juli 2011 när Sudan klövs i en nordlig och en sydlig del. Delningen föregicks av en dramatisk folkomröstning. Men hoppet om en bättre tillvaro efter årtionden av krig mot norra Sudan grusades snart. Tiden efter självständigheten har präglats av maktkamp och väpnade konflikter. Trots att landet har gott om olja lever majoriteten av befolkningen i svår fattigdom.

KALLA: UISE (LANDGUIDEN)

"VI FÅR INTE GE UPP VÅRT HEMLAND"

James Obedmot växte upp i Sydsudan men tvingades att fly för att inte dras in i kriget när han bara var 14 år. Som vuxen åkte han tillbaka. På fredlig väg ville han kämpa för sitt hemland. Nu arbetar han som ekonomichef på PMU:s partnerorganisation Across och drömmer om ett upprättat land fri från konflikter, lidande och korruption.

TEXT: LINNÉA JIMENEZ
FOTO: JONAS FÄLLSTEN

MIN VARDAG / JAMES OBEDMOT

Under sex år har James Obedmot arbetat som ekonomichef på Across, PMU:s lokala samarbetspartner i Sydsudan. James är i dag stationerad i Nairobi, Kenya, men åker ofta till Sydsudan för att stödja sina kollegor som arbetar med direkta projektinsatser.

James föddes i Uganda när hans far var där som flykting, men han växte upp i byn Pajok, Eastern Equatoria, i sydöstra Sydsudan. Under hans uppväxt var Sudan fortfarande ett enda land men det var ständigt krig och Sudanesiska folkets befrielse, SPLM, vann terräng i landet. För James och hans syskon var kriget en del av vardagen.

– Det var ett liv med vapen. När vi var tio år lärde vi oss att skjuta. Jag hade både en Ak-47 och en pistol. Men vi gick trots allt i skolan och vi tillhörde en protestantisk kyrka. Det är min tro som har hjälpt mig att fortsätta på rätt bana och ständigt hålla hoppet levande.

I EN BLODIG STRID 1989 blev James nästan dödad. Byn omringades av stridigheter. Kulor och explosioner slog ned överallt. James farfar, som var en av byledarna i byn, tog beslut att James och hans halvbror skulle fly landet. James var då 14 år. Hans bror var två år äldre. I två dagar gick de genom skogen över landgränsen till Uganda. Slutligen hamnade de i ett flyktingläger i Kitgum. Efter tre månader hade över 15 000 personer flytt till samma plats. Det fanns ingen mat och ingen hjälp. Snart blev de transporterade till ett annat läger. Mattillgången var bättre men sjukdomar spred sig snabbt.

– Jag glömmar aldrig en äldre kvinna som jag såg dö i malaria bara en vecka efter att vi kommit dit.

Efter en tid fick James höra att hans farfar blivit dödad i kriget.

– Det kändes som att jag dog inombords. Min farfar älskade mig mycket och var en ärlig man. Han lärde mig om ekonomi och affärer och trodde på en bättre framtid för mig.

Efter flera månader fick James och hans bror hjälp av ett äldre syskon i Kenya att ta sig dit. I Kenya kunde de ansöka om flyktingstatus. James,

”Sedan jag var pojke ville jag bli finansminister i hopp om att förbättra folks liv och ekonomi.”

JAMES OBEDMOT

Ålder: 46 år

Bor: Nairobi, Kenya

Arbetar: ekonomichef Across, Sydsudan

Familj: Förutom sina föräldrar har James tre helsyskon (varav två lever i dag) och 17 halvsyskon. James familj bor utspritt i olika länder i Afrika och även i USA.

James är gift sedan tio år med Fiona och har en sexårig son, Goshen, och en extradotter som heter Credia.

Intressen: Än i dag löptränar James gärna tre gånger i veckan. Som ung i USA var han en av delstaten Tennesse bästa löpare och vann uppemot 50 troféer i olika tävlingar. Bland annat fick han utmärkelsen och priset *Metro Runner of the Year*.

hans halvbror och en femårig lillasyster var slutligen några av de första som fick asyl i Tennessee, USA. Efter två år som flykting fick James ett nytt hem.

Några släktingar uppmanade James att jobba istället för att studera. Men med sin farfars goda ord i minnet drömde James om något större. På nätterna städade han hotell och på dagarna gick han i skolan. James började träna löpning och blev snart den bästa High School-löparen i delstaten.

– Gud välsignade mig. Tack vare sporten och mina goda betyg fick jag 17 olika stipendieerbjudanden för att studera på universitet.

När James kom till USA kände han sig kallad att berätta för världen om det som pågick i Sudan.

– För oss var det vårt uppdrag att berätta. Vår folkgrupp växte snabbt i kyrkan. Vi reste runt och berättade om kriget och om vår kultur. År 1998 började politiker ta upp våra frågor och vi fick möta flera av dem.

JAMES TOG EN KANDIDAT och även mastersexamen inom ekonomi. Han fick genast jobb och blev framgångsrik i det han gjorde. Men längtan att åka tillbaka till sitt hemland tog slutligen över.

– År 2011 blev Sydsudan självständigt och jag kände i mitt hjärta att jag ville tillbaka för att hjälpa till. Mina kunskaper behövdes mer där än i USA.

Det dröjde inte länge förrän James fick möta den svåra korruptionen i Sydsudan. Han gav upp tanken om att arbeta inom landets myndigheter. För att kunna hjälpa människor började James istället att stötta en kyrka i Sydsudan som behövde förbättra sin ekonomiska redovisning i relation till utländska gavgivare. Efter några år kom han även i kontakt med organisationen Across.

– Sedan jag var pojke ville jag bli finansminister i hopp om att förbättra folks liv och ekonomi. Trots korruption får vi inte ge upp på att sanningsenliga människor ska bli ledare i viktiga positioner. Sydsudan behöver bra folk i regering. Vi som tror på att vara ärliga kan inte bara fly utan måste komma tillbaka. Min bön är att Gud ska lyssna på sitt folk.

TACK VARE JAMES och alla andra medarbetare inom Across får tiotusentals människor ett helhettstöd och hjälp i Sydsudan varje år. Organisationen är med och förvandlar liv genom bland annat livsförsörjningsprojekt, hälsovård, utbildning, skydd för flyktingar och fredsbyggande insatser.

I augusti samlades praktikanterna för utbildningsvecka inför höstens resor.

ELVA PMU-PRAKTIKANTER STÅR REDO ATT ÅKA UT

Under hösten har PMU antagit elva stycken nya praktikanter för att resa till bland annat Kenya och Tanzania där PMU genom partnerorganisationer bedriver olika biståndspojekt. Det är första året som det inte finns någon övre åldersgräns på praktikanter vilket gör att flera av dem som sänds ut har med sig yrkeserfarenhet och/eller utbildningar som kan vara till hjälp ute i projekten. Exempel på utbildningar är inom medicin, sociologi, ekonomi och teologi.

– Jag är glad över blandningen av praktikanter både när det kommer till ålder (21–35 år) och att det finns de med högre utbildning som vill testa på hur det är att arbeta i praktiken med några av de mest utsatta i vår värld, säger Sara Jakobsson, praktikanthandläggare på PMU.

En som nyligen har kommit hem efter lång praktikperiod i Kenya är Stina Sundbom.

– Jag har verkligen fått

växa som människa och i min tro. Jag har fått en helt annan världsuppfattning och har ofta utmanats att gå utanför min ”comfort zone”, berättar hon.

Under fem månader fick Stina Sundbom, tillsammans med en annan praktikant, besöka och arbeta i fem olika PMU-projekt. Stina, som är undersköterska i Sverige, fick bland annat arbeta på en vårdcentral som partnerorganisationen FPFK driver och även stötta upp i ett projekt som arbetar mot könsstämpning och för flickors och kvinnors hälsa.

– Jag stötte på många som var sjuka i HIV, malaria, lunginflammation och kolera. Sjukdomar som är väldigt svårbehandlade i Kenya men som inte alls är vanliga i Sverige. Företsättningarna med redskap och material ser helt anorlunda ut, berättar Stina som verkligen rekommenderar andra att göra en praktikperiod utomlands.

– Efter att jag har varit i Kenya känner jag att jag vill arbeta med detta på något sätt i resten av mitt liv.

FÖRSAMLING VILL FÅ STAD ENGAGERAD I BISTÅNDSSATSNING

”Vi vill nå ut med insamlingen utanför kyrkans väggar”. Det sa pingstförsamlingen i Eskilstuna när de började skissa på planerna för en lokal insamlingsorganisation i samarbete med PMU. Nu har idéerna tagit form och den 29 maj lanserades Eskilstuna Ger.

I början av sommaren drog Pingstkyrkan i Eskilstuna och deras secondhandbutik igång ett lokalt initiativ för att tillsammans med PMU skapa en insamling för att involvera hela Eskilstuna och dess invånare. Projektet kallas Eskilstuna Ger och förhoppningen är att det ska bli ett lokalt, nära och naturligt val för människor i staden som vill ge till en biståndsorganisation.

– Pingstförsamlingen med sin secondhandbutik har i dag ett mycket gott anseende här i området. Nu går vi vidare och erbjuder möjligheten att ge regelbundet till de projekt vi är med och driver, säger Allan Ekstedt som är initiativtagare till satsningen.

DET ÄR EN SOLIG majdag när kunder utanför PMU Second Hand i Eskilstuna står och köar i långa rader samtidigt som trumpetfanfarer aviserar lanseringen av Eskilstuna Ger. Allan Ekstedt och Johanna Litsgård Lebourne, kommunikations- och insamlingschef på PMU, tar till orda för att välkomna kunder och andra åhörare. I väntan på att släppas in i butiken är det många som tackar ja till kaffe och kaka och nyfiken frågar vidare om Eskilstuna Ger. På plats finns också PMU:s secondhand-kommunikatör Lars Klingsbo för att visa upp och berätta mer om mc-ambulan

Allan Ekstedt är initiativtagare till projektet Eskilstuna Ger.

bulanser som används för att transportera gravida kvinnor till förlossningsvård i Afrika.

Lokalprofilen, kommunalråd och kommunstyrelsens ordförande (S) Jimmy Jansson håller också tal.

– Det är många som har det kämpigt här i stan, med det finns också människor som har det tufft utanför Sveriges gränser som också behöver vår hjälp, vårt engagemang och vårt stöd på alla tänkbara sätt och vis. Det är inget som vi måste göra. Men det är något som vi kan göra. Och det väljer vi också att göra. Det vill jag rikta ett jättestort tack för, säger Jimmy Jansson till de eskilstunabor som står och lyssnar.

Både Allan Ekstedt och Jimmy Jansson uttrycker stolthet

och förtroende för det lokala engagemanget.

– Det här är ju spännande. Det är en lokal organisation som ska ägna sig åt solidaritet och hjälpa människor, och det kan ju bli hur stort som helst, säger Jimmy Jansson.

Alltmedan lördagsförmiddagen fortlöper och fler kunder strömmar till blir Pingstkyrkans förtroende bland allmänheten tydligt.

– Jag är i Pingstkyrkan och handlar, hörs en kvinna säga till en vän över telefon medan hon köar för att gå in till butiken.

PMU SECOND HAND Eskilstuna blir både kyrka och butik för många. Och engagerade församlingsmedlemmar såsom Allan Ekstedt knyter

Jimmy Jansson (S).

”Det här är ju spännande. Det är en lokal organisation som ska ägna sig åt solidaritet och hjälpa människor, och det kan ju bli hur stort som helst.”

Mc-ambulansen Eezer hjälper används för att transportera gravida kvinnor till förlossningsvård i Afrika.

PMU:s secondhand-kommunikatör Lars Klingsbo och Johanna Litsgård Lebourne, kommunikations- och insamlingschef på PMU var på plats i Eskilstuna.

tion hoppas vi kunna bygga upp ett förtroende för våra pågående och nya insatser.

Pengarna som samlas in kommer att gå till projekt som PMU och Pingstkyrkan i Eskilstuna driver gemensamt.

VILL DU HJÄLPA TILL?

• Vill du eller någon annan i din kyrka driva ett insamlingsprojekt med PMU? Kontakta PMU:s kommunikations- och insamlingschef Johanna Litsgård Lebourne på johanna.litsgard.lebourne@pmu.se

I första hand i afrikanska länder där Pingstkyrkan sedan länge varit involverad. Redan fem år efter församlingen i Eskilstuna grundades började man driva missionsarbete och sända ut missionärer. Eskilstuna Ger ses nu som ett nytt steg i det arbetet då hela stan erbjuds bara med att förvandla människors liv.

– Vi ser det som en del av Jesu kallelse att avhjälpa nöd och ge människor ett värdigt liv, säger Allan Ekstedt och fortsätter.

– Målet är att inom fem år ska alla som bor i Eskilstuna kommun känna till Eskilstuna Ger och PMU samt se initiativet som ett naturligt sätt för dem att stödja människor i andra länder.

LINNÉA JIMENEZ

En kväll i februari samlas ett tiotal ideella för att hjälpa till att färdigställa det som ska packas i containern. Förutom material till 50 mc-ambulanser skickas verktyg, maskiner för en stålverkstad och donerade motorcykelhjälm till chaufförer. Stämningen är på topp och glädjen är stor att få vara med och bidra till bättre mödravård i Burundi. På bilderna ser ni (från vänster) Per Klint, Lars Nording, Esther Valier och Viveka Sandal.

FRÅN IDÉ TILL INSAMLING TILL BURUNDI

När by-barnmorskor på en hälsoklinik i Burundi fick se bilder på en mc-ambulans skrattade de av lycka. Det här skulle kunna skapa förändring på riktigt, menade de. Idén växte. Först skickades två mc-ambulanser på prov till Burundi. Nu har material till 50 nya anlänt till landet. Det här är resan från idé till insamling till Burundi.

6 DECEMBER 2020. En söndagsförmiddag i december 2020 medverkar pastor Lena Tellebo och PMU:s projektledare Lars Klingsbo i en webbsänd gudstjänst från Filadelfiakyrkan i Stockholm. De berättar om utmaningarna med mödradödligheten i Burundi. Lena Tellebo beskriver landet som ett av världens fattigaste med mycket dålig infrastruktur och stora utmaningar gällande befolknings-tillväxten. I kyrkans inspelningsstudio har Lars Klingsbo med

Lena Tellebo

sig en vagn till en mc-ambulans för att visa på vad Filadelfiakyrkans julinsamling kommer vara med och finansiera.

Vid ett senare tillfälle kommenterar Lena Tellebo den pågående insamlingen:

– Jag tycker det här är så häftigt. Ibland samlar vi in till stora insatser som kan vara svåra att överblicka. Men mc-ambulanserna kommer innebära en konkret och synlig förändring.

Arbetet med att skicka mc-ambulanser till Burundi började dock långt tidigare. Idén utvecklades av den ideella organisationen Eezer som under de senaste åren samarbetat med Filadelfiakyrkan Stockholm och andra pingstförsamlingar och secondhandbutiker genom PMU.

ÅR 2018-2019 besöker Lena Tellebo och Lars Klingsbo en hälsovårdsklinik i Burundi. Via mobiltelefonen visar de några by-barnmorskor en bild på en mc-ambulans för första gången. Då tänds idén om att testa den nya transportmetoden i Burundi.

Hösten år 2019 skickas två mc-ambulanser till Burundi. Framgången i projektet blir stor. Nu börjar man skissa på planer för en verkstad och ytterligare 50 mc-ambulanser i landet.

Sommaren 2020. Även flera företag har sponsrat och bidragit till arbetet. Daniel Orevi, vice VD på Industriverktyg IDG-Tools, är en av företagarna i styrelsen för Eezer. Sommaren 2020 börjar han att samordna inköp av material för 50 mc-ambulanser. Stål, verktyg, inredning och däck samlas ihop i Sverige medan hjul, stötdämpare, lager, kulkopplingar och stänkskärmar beställs från Kina och Taiwan.

– Vi har samordnat frakten av allt material med andra leveranser så i slutändan kommer vagnarna till mc-ambulanserna vara väldigt billiga, berättar Daniel Orevi.

Under 2020 och våren 2021 arbetar butiker och församlingar kopplade till PMU Second Hand för att informera och samla in pengar till projektet. Allt fler bidrar.

DEN 24 FEBRUARI 2021 är den stora dagen för att packa den container som ska skeppa materialet för mc-ambulanserna till Burundi. Med Daniel Orevi och Lars Klingsbo i spetsen har Eezers styrelsemedlemmar och andra ideella samlats i Rosersberg utanför Stockholm för att förbereda och packa materia-

Lars Klingsbo

let. Även verktyg och maskiner för en stålverkstad packas. Stål och vagn-delar slipas till, klistermärken placeras på de nya hjularna och trall, lådor och däck packas om vartannat. Stämningen är uppsluppen och varm. – Det känns fantastiskt och spännande att vi äntligen kan ta detta steg och skicka iväg ett så stort lass med mc-ambulanser, säger Daniel Orevi.

Han minns tillbaka till när han fick vara med

Daniel Orevi

och leverera några av de första mc-ambulanserna på en resa till södra Kenya.

– Blicken i mottagarnas ögon när de tar emot mc-ambulansen glömmar man inte. Det här hjälper samhället väldigt konkret.

De ideella på plats i Rosersberg kommer från en mängd olika sammanhang – företagare, svetsare och allmänt mc-intresserade. Det som förenar gruppen är intresset att göra skillnad och se tydliga resultat.

DEN 25 FEBRUARI 2021. Containern körs iväg till Nynäshamn och lastas på fartyget MSC Rosa mot destinationen Dar es-Salaam, Tanzania.

DEN 23 MARS 2021. Nyheten om att det gigantiska fartyget Ever Given har ställt sig på tvären i Suezkanalen börjar spridas världen över. Lastfartyget MSC Rosa befinner sig i Medelhavet och får vänta i kö tillsammans med 300 andra båtar.

– Vi är inte oroliga. Vi förstår att det blir förseningar men det kommer att lösa sig, säger Daniel Orevi.

Efter en dryg vecka kan fartyget Ever Given bogseras bort från sin låsta position och köande båtar kan långsamt börja passera.

I SLUTET AV MAJ. Lastfartyget med containern anländer äntligen till Dar es-Salaam. Containern ställs på en lastbil för att landvägen åka vidare till Burundi.

I slutet av augusti 2021 har flera av de nya mc-ambulanserna blivit monterade. Vid en hälsovårds-klinik i byn Gakwende samlas mödrar och hälsovårdspersonal för att få mer information om den nya transportmöjligheten. FOTO: LARS KLINGSBO

DEN 10 JUNI anländer containern till Bujumbura i Burundi. Den svenska missionsstationen som också är huvudkontor för pingstsamfundet Cepbu tar några dagar senare emot leveransen och börjar genast ställa i ordning de maskiner och verktyg som kommit.

– Det finns en gammal bilverkstad på området som rustas upp av ett produktionsteam och som kommer att arbeta med att sätta ihop mc-ambulanserna innan de tas till Cepbu:s 33 hälsokliniker, berättar Lars Klingsbo.

När containern anländer är glädjen stor. Särskilt engagerade är de som arbetar och hjälper till i arbetet med mödrahälsovården. Nu återstår bara att utbilda hälsovårdspersonal och motorcykelförare samt att tillsammans med Cepbu ta fram ett bokningssystem för mc-ambulanserna. Under tidig höst 2021 förväntas mc-ambulanserna vara ute i byarna för att rädda liv.

Vad tänker vår samarbetspartner i Burundi om framtiden för mc-ambulanserna?

– Förutom glädjen över att själva kunna vara med och konkret hjälpa sina egna så tror jag att Burundi kan få bli till välsignelse för andra länder också. När de har lärt sig att själva bygga mc-ambulanter kan projektet få växa och de kan utbilda andra. Många länder i Afrika har samma problematik som Burundi. I DR Kongo finns det många otillgängliga byar långt ute på landsbygden som skulle behöva mc-ambulanter. Det ska bli väldigt spännande att se vad det här leder vidare till, säger Lena Tellebo.

LINNÉA JIMENEZ

HALLÅ DÄR

ELINA BENGTSO OCH EBBA WESTERGREN ...

... som under fem veckor vandrade 76 mil till förmån för projekt som borrar vattenbrunnar i Sydsudan.

Vilka är ni?

– Vi är två äventyrliga tjejer som gillar utmaningar. Ebba är från Norrköping men studerar i Göteborg och Elina är bland annat från Umeå men har bott på olika platser i världen. Vi lärde känna varandra på Mariannelunds folkhögskola där vi gick kursen BibelOmvärld.

Ni vandrade i fem veckor för att samla in pengar till PMU:s projekt med vattenbrunnar i Sydsudan, varför?

– För att på ett konkret sätt kunna vara med och göra skillnad och att engagera andra att vara med och bidra till en rättvisare värld. När vi fick höra om kvinnorna i Sydsudan som måste gå långa och farliga sträckor för att hämta något så grundläggande som rent vatten kände vi att detta var en orättvisa som kräver en förändring. Genom att gå från Umeå mot Stockholm kunde vi kombinera en utmaning och ett äventyr för att tillsammans med andra göra skillnad.

– Människor kunde följa vår vandring ”Mil för mil” i sociala medier och skriva upp sig på en lista att sponsra PMU med en viss summa per mil vi vandrade eller swisha in en engångssumma.

Hur kom ni på idén?

– En kväll på folkhögskolan spånade vi på olika idéer hur man kan göra skillnad i världen. När den här idén dök upp så var det först som en skämt – men sedan blev det en utmaning. Vi gick frivilligt på Sveriges trygga vägar för att minska

Till Stockholm och längre. Elina, 20, och Ebba, 23, gick 76 mil under namnet Mil för mil för att uppmärksamma och samla in pengar till Sydsudan. FOTO: EBBA WESTERGREN

sträckan kvinnorna i Sydsudan behöver gå på otrygga vägar.

Hur gick det?

– Vi hade inte kunnat ana hur bra det skulle gå. Vi gick 76 mil och hamnade i Södertälje, söder om Stockholm. Vi samlade in över 229 000 kronor. Det är mer än vad det kostar att bygga två vattenbrunnar i Sydsudan som kan förse 1000 personer med rent vatten. Det är otroligt!

Hur känns det såhär efteråt?

– Det känns fortfarande överkligt. Vi har fått så många nya erfarenheter på olika plan. Det här kommer vi ha med oss hela livet. Det var bra att få sätta våra egna bekymmer och problem i perspektiv till hur andra har det.

Vad mer tar ni med er av detta?

– Att man klarar sig med väldigt lite, att det oftast finns lösningar på problem och att man kan göra mycket tillsammans. Vi har lärt oss mycket om Sydsudan. Under vandringen har vi fått

hälsningar, information och läst på om Sydsudan och genom vandringen blir faktan mer personlig.

Kände ni någonsin för att ge upp?

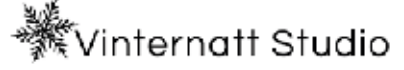
– Aldrig. Vi letade efter lösningar hela tiden och ville ta oss söderut. För att avlasta tyngden på kropparna fixade vi efter ett tag en barnvagn som kunde ta delar av den tunga packningen. Vi fick punka på barnvagnen och fick hjälp med lagning och fick en pump av ett medelålders par vi knackade på hos. Många hjälpte till på vägen när det blev svårt. Varje dag behövde vi fråga människor om vatten för att fylla på våra flaskor och fick ofta trevliga samtal och möten.

Skulle ni rekommendera andra att göra samma sak?

– Absolut. Vi ville visa på att alla kan göra någonting. Vi är inte de mest vältränade personerna och visste inte hur det skulle gå, men vi vågade försöka.

FÖRETAG MED SOCIALT ANSVAR

Tillsammans skapar vi en bättre värld!

Matpaket till 720 familjer

Den smittsamma corona-varianten delta hade under juni tagit sig in i Dhaka och spred sig snabbt i Bangladesh. Från och med den 1 juli införde därför landets regering en strikt nedstängning som drabbade många familjer från landsbygden vilka inte kunde ta sig till byar och städer för att arbeta. Då många arbetar som daglönare påverkade detta direkt deras dagliga tillgång till mat, och dessutom försvann möjligheterna att köpa mediciner, rapporterar PMU:s lokala samarbetspartner SIL.

För att minska risken för akut matbrist, har PMU sedan i juli genom SIL arbetat för att stötta 720 drabbade familjer med matpaket. Många är äldre, änkor, arbetslösa eller familjer med många barn. Med hjälp av ungdomsgrupper och byledare köper man in mat från den lokala marknaden och distribuerar i byarna. Under insatserna sprider man också information om covid-19.

Rättelse: Omslagsbilden i förra numret fick fel bildbyline. Fredrik Lerneryd var fotograf.

Den privata verandafesten i Fjugesta blev mer än en trevlig tillställning. Festens höjdpunkt var en auktion där pengarna gick till arbetet på Panzisiukhuset i DR Kongo.

FOTO: AMANDA ROMELL

Amanda och David Romell

VERANDAFEST SOM HÖRDES TILL KONGO

Redan 2013 hade Amanda och David Romell en vision om att samla människor till fest för ett högre syfte - nämligen att hjälpa kvinnor i DR Kongo som utsatts för sexuellt våld. Denna sommar slog insamlingen vid verandafesten rekord. Allt från böcker till en kattunge auktionerades ut.

– Vi hade livemusik, tävlingar, en professionell mingel-magiker, olika bidrag till auktionen, vegetarisk buffé, pizzabagare till kvällen, dessert och allsång och mingel, berättar en upprymd Amanda Romell efter festen.

Som illustratör och mångsysslare har Amanda Romell många kreativa idéer tillsammans med sin händige make David. En av dem har varit de återkommande verandafesterna. Och under pandemisommarerna 2021 passade verandafest extra bra. Med omkring 50 gäster, generöst med mat och många medverkande blev det en exklusiv helkväll sent att glömma. Auktionen står för festens höjdpunkt.

– Det auktionerades bland annat ut nyfångade kräftor, korgar med självodlingar av grönsaker och potatis, en skyltdocka, hantverk och presentkort. Även en kattunge

fick ett nytt hem efter auktionen. Passande nog döpte de henne till Kongo.

Förutom att tillbringa en trevlig kväll med nya och gamla bekanskap är syftet att inspirera andra att hitta sina egna sätt för att hjälpa andra. Årets verandafest samlade in över 19 000 kronor till arbetet med Panzisiukhuset i DR Kongo.

– Fördelen är att jag älskar att anordna saker. Det här är jättekul samtidigt som det är ett kreativt sätt att göra något för någon annan. Vi hoppas inspirera fler att anordna liknande fester, säger Amanda Romell.

MISSION SOM GJORT STARKT AVTRYCK

När jag skriver den här ledaren minns jag en händelse från min uppväxt i Tanzania. Vi var vid en källa ute på en slätt, och i stark kontrast till torkan på den omkringliggande steppen var växtligheten tät och ogenomtränglig kring källan. För att ta oss fram i det svalskande vattnet fick vi emellanåt hugga oss fram.

Jag kommer att tänka på denna upplevelse när jag läser texterna om våra 100 år tillsammans med DR Kongo och dess folk, och de många svenska

missionärer som tillsammans med kongolesiska ledare gick före, röjde väg, planterade och vattnade, och som därmed lade grunden för ett oerhört omfattande och vitt förgrenat arbete som vi som PMU i dag har förmånen att samspela med – för de allra mest utsatta. Det är verkligen en förmån att få gå på stigar andra trampat upp, och bygga vidare på det andra lagt grunden för. Det är lätt att ta de enorma nätverken av församlingar, skolor, sjukhus och kliniker, universitet och alla relationer för givna. Men allt finns där därför att det fanns människor i både Sverige och DR Kongo som med mod och starka visioner vågade kasta sig in i det okända och gå. Jag upphör aldrig att förundras över det driv och mod som fanns hos pionjerna.

JAG ÄR OCKSÅ TACKSAM och glad över uthålligheten i vår egen församlingsrörelse i Sverige. Här möter man sällan fokus på de snabba klippen och de kortsiktiga projekten. Istället bärs våra pingstförsamlingar av långsiktighet, uthållighet och starkt engagemang. Ett engagemang för människor ute i världen som många medlemmar aldrig mött

och aldrig kommer att möta. Av outgrundliga skäl infin- ner sig ändå en stark känsla av samhörighet med människor, organisationer, församlingar och rörelser på andra sidan jorden, som bär genom alla utmaningar, år efter år. Utan denna bas av tillitsfulla och uthålliga relationer hade PMU:s arbete sett helt annorlunda ut.

TILLSAMMANS OCH UTHÅLLIGHET är verkligen vackra ord, som när de paras med driv och mod kan leda till fantastiska resultat. Med gemensamma krafter kan vi och våra lokala samarbetspartner runt om i världen göra stor skillnad för och med de allra mest utsatta, genom både svåra och goda tider, när vi alla bidrar med just det vi kan. Det finns mycket att fira när det gäller vårt gemensamma arbete genom åren, bland annat i DR Kongo. Barn som får gå i skolan, ett myller av församlingar och andliga ledare som spelar avgörande roller i sina lokalsamhällen, jämställdhetsarbetet, ett framstående universitet, mängder av skolor, kliniker och sjukhus, en läkare som fått Nobels fredspris för sitt engagemang för kvinnors rättigheter, och mycket, mycket mer. Samtidigt återstår oerhört mycket att göra. Och även om rollerna förändrats genom åren är det tillsammans och med uthållighet som vi kan göra skillnad, i en modig folkrörelse för och med dem som lever i utsatthet och fattigdom.

Niclas Lindgren
Direktor, PMU

Tidningen PMU ges ut av Pingstmissionens utvecklingssamarbete

Ansvarig utgivare:

Daniel Alm.
Redaktör: Linnéa Jimenez.
Redaktion: Linnéa Jimenez, Birger Thureson,

Matilda Nyamai, Johanna Litsgård Lebourne, Niclas Lindgren, Hanna Westh.
Omslag: Josh Estey.
Layout: Peter Wickberg.
Produktion: PW Design.
Tryck: V-TAB, Vimmerby.
Upplaga: 43 204 exemplar.
E-post: redaktion@pmu.se
Webb: www.pmu.se

PMU finansieras med stöd av Sida (Styrelsen för internationellt utvecklingssamarbete). Sida delar inte nödvändigtvis de åsikter som här framförs.
Ansvarig utgivare ansvarar för innehållet i tidningen.
Redaktionen ansvarar ej för obeställt material.

PMU:s huvudkontor:
Box 151 44, 167 15 Bromma
08-608 96 00
08-608 96 50 (fax)

Vårgårda biståndscenter:
PMU, Skattegårdsgatan 1,
447 91 Vårgårda, 0322-66
87 60, 0322-62 37 39 (fax)

PMU (Pingstmissionens utvecklingssamarbete) är de svenska pingstförsamlingarnas biståndsorganisation. PMU arbetar tillsammans med församlingar och samarbetspartners i 163 insatser i 32 länder.

STÖD OSS REGELBUNDET - BLI MÅNADSGIVARE!

Som månadsgivare skapar du förutsättningar för att människor i fattigdom ska få chans till ett värdigt liv och redskap att själva förändra sin situation. Din månatliga gåva dras via

autogiro. Enkelt och bekvämt för dig och ovärderligt för oss.

SÅ BLIR DU MÅNADSGIVARE:

Registrera dig med bank-id på pmu.se/manadsgivare eller kontakta oss

för att få en anmälningstalong.
Telefon: 08-608 96 00

Mejl: info@pmu.se
Fyll i talongen med dina person- och bankuppgifter och skicka den till oss.

Skanna
QR-koden

90 KONTOKONTROLL
SVENSK INSAMLINGSKONTROLL
Pg 90 00 50-6

DU GÖR DET MÖJLIGT!

I Kongo används våldtäkt som ett vapen för att ta kontroll över människor och naturtillgångar. Var med och sprid hopp och liv. Det går!
→ 125 kr ger 10 nätter på Panzisjukhuset i DR Kongo.
Förutom att laga kroppen efter fysiska skador, får överlevarna stöd att läka mentalt och själsligt, samt verktyg för att gå vidare.
Du kan göra skillnad!

SWISH 90 00 506
Märk din gåva "Kongo"

Klipp av och skicka in - portot är betalt!

JA, JAG VILL BLI MÅNADSGIVARE

**OGH TILLSAMMANS MED PMU GÖRA SKILLNAD FÖR
MÄNNISKOR I FATTIGDOM OCH UTSATTHET VARJE MÅNAD.
SKICKA EN AUTOGIROBLANKETT HEM TILL MIG.**

Namn	
Adress	
Postnr	Postadress
E-postadress	
Telefon	

Genom att fylla i den här talongen godkänner du att dina uppgifter registreras i enlighet med GDPR. Läs mer på pmu.se.

Frankeras ej.
Mottagaren
betalar portot.

c/o Pingst - fria församlingar

Svarspost
20117296
167 20 Bromma